

BOŽIČNICA

Težko in neumno se zdi govoriti.
Gоворити ѕе.
Ker se je bati, da ni nikogar, ki bi poslušal;
da ni nikogar, ki poslušajo njegova ušesa in posluša njegovo srce.

Kajti greh je metati bisere v blato.

Toda lepota ѕe obstaja.
Še je Bog.
Še je Bog z nami - Emanuel.

Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakobov.

Bog Abrahamov. Bog nekoga, ki je čakal, vztrajal, upal, ljubil.

Toda kako lahko rečemo, da je ta Bog tudi z nami, da je tudi naš Bog?

Ali smo ѕe zmožni zaupati - tako slepo, tako utopično,
-tako proti vsakemu upanju - kot Abraham?!
Ali smo ѕe zmožni čakati, vztrajati kot Abraham?
Ali smo ѕe zmožni... Ljubiti?
Ali pa - NISMO VEČ?!

Mogoče si mislimo -
s kom pa bo ta veliki Bog, če ne z nami - kristjani?
Saj smo mi ѕe najboljše, kar je na tem svetu ostalo dobrega!

Kakšne iluzije!
Bog ni z nami, ker smo tako dobri in lepi!
Bog je z nami, ker nam je to obljubil!
Kajti Sveti pismo pravi:
In če se ti izneveriš, Bog ostane zvest kajti sam sebi se ne more izneveriti!

Bog je vedno zvest svojim obljudbam. Sveti pismo nam skozi vso zgodovino izraelskega ljudstva opisuje in dokazuje Božjo zvestobo. Kljub tolikim padcem izvoljenega ljudstva, je Bog ostal zvest.

In v "polnosti časov" je izpolnil tisto prvo in največjo obljubo, ki jo je dal človeku, ko je človek prvič bolj verjel drugim kakor Bogu, svojemu Stvarniku. Izpolnil je obljubo, da bo svetu poslal Odrešenika, da bo poslal Nekoga, ki nam bo jasno pokazal pot, po kateri naj hodimo, če hočemo biti srečni.

Ko so ga ljudje srečevali, so se spraševali:

Kdo je to?
Ali je Elija ali kdo izmed prerokov?
Kdo je ta, ki govoriti tako, kot tisti, ki imajo oblast?
Kdo je to?

On pa jim je govoril v prilikah "in brez prilik jim ni govoril".
Morda bi danes povedal tudi tako zgodbo:

Bilo je jutro in novo sonce je škropilo zlato čez gore, hiše in vrtove. Bližala se je šesta ura in po hišah so zvonile ure, prižigale so se luči, ljudje so hitro popili kavo ali kaj drugega in odhiteli. Spet se je začenjal nov delovni dan.

Jonatan pa je vstal in premisljeval. Odkrival je lepote narave, prodiral v zanj še nepoznane skrivnosti človeka in iskal svoje mesto v svetu. Padal je in vstajal in ni odnehal. Vedno znova se je učil, učil živeti. Jonatan je bil drugačen.

Večina ljudi se ne potrudi, da bi se naučila kaj več kot najpreprostejše o življenju - kako prideš do živeža in kako preživiš do smrti. Za večino ljudi ni pomembno živeti temveč jesti, Jonatanu pa ni bilo pomembno jesti temveč živeti.

Bolj kot vse drugo je Jonatan ljubil življenje.

Spoznał je, da s takšno miselnostjo ne bo postal priljubljen pri drugih ljudeh. Še njegovi starši so bili osupli nad njegovim početjem.

Toda Jonatan je spoznal, da je morda res težje živeti, toda neskončno bolj osrečujoče kot jesti in životariti.

Bog prihaja med nas.

Prihaja KLJUB VSEMU, prihaja ŠE.

Naj se rodi nocoj tudi v naših srcih in naj se rojeva v nas vsak dan, vsak trenutek.

Skrbno ga varujmo, in rastimo skupaj z Njim.

Spremljajmo ga na poti v tempelj, kjer se nam bo morda izgubil,

pojdimo z Njim na goro, na samoten kraj molit,

pojdimo z Njim tudi skozi trpljenje in skozi smrt,

kajti tretji dan tudi vstanemo z NJIM!

Varujmo Ga v svojih srcih, varujmo skrbno!

Naj nihče ne podvomi, da Boga ni z nami!!